

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně

Ramulus a.s. IČ: 241 61 853
sídlem Podolská 33, Praha 4
zastoupená advokátkou JUDr. Milenou Novákovou
sídlem tř. Míru 146, Český Krumlov

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020, č. j. 2986/20/5300-21443-711428,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020, č. j. 2986/20/5300-21443-711428, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, k rukám advokátky JUDr. Mileny Novákové.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl věcně potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro hl. m. Prahu (dále jen „finanční úřad“) ze dne 16. 4. 2018, č. j. 3264748/18/2004-52524-109803 (dále jen „platební výměr“), jímž byla žalobkyni vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období listopad 2016 tak, že došlo k nadměrnému odpočtu ve výši 16 762 Kč. Žalobkyně přitom nárokovala nadměrný odpočet ve výši 145 528 Kč.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Hlavním předmětem podnikání žalobkyně je výroba elektřiny z bioplynu. Žalobkyně provozuje bioplynovou stanici v obci Chroboly, okres Prachatice.
4. Finanční úřad zahájil dne 8. 2. 2017 daňovou kontrolu žalobkyně za zdaňovací období listopad 2016. Daňová kontrola byla ukončena dne 4. 4. 2018 doručením zprávy o daňové kontrole žalobkyni.
5. Oproti daňovému přiznání žalobkyně, finanční úřad neuznal žalobkyni nárok na odpočet DPH za nákup vozidla Ford Mondeo ve výši 128 766 Kč. Podle finančního úřadu žalobkyně neprokázala, že toto vozidlo používá v rámci svých ekonomických činností v souladu s § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“).
6. Žalobkyně v rámci daňové kontroly uváděla, že vozidlo využívá její zaměstnanec pro služební cesty. Jedná se o cesty v rámci ČR za účelem nákupu a přepravy náhradních dílů pro běžné opravy a sjednávání drobných oprav, jednání s dodavateli a odběrateli apod. Žalobkyně to dokládala knihou jízd. Ta uváděla datum cesty, místo cesty, účel, ujeté kilometry a stav tachometru. Dokument obsahuje záznam o 63 jízdách v období 23. 11. 2016- 2. 1. 2017. Většina cest je Prachatice – Chroboly a zpět, kde účel cesty je „kontrola BPS“ nebo jen „BPS“. Poté jsou obsaženy cesty do sídla firmy (Praha) za účelem vyzvednutí pošty, cesty na jednání, či nákupy materiálu. K prokázání cest za účelem nákupu žalobkyně předložila faktury.
7. Správce daně požádal o součinnost obchodní partnery žalobkyně. V souvislosti s vykázanými jízdami za účelem nákupu partnery požádal o sdělení, zda se nákup uskutečnil a jak bylo zboží dopraveno. Společnost Baluff správci daně sdělila, že nakoupené zboží bylo žalobkyni odesláno službou UPS. Společnost Carvision správci sdělila, že zboží si v Praze dne 23. 11. 2016 převzal osobně pan M. Společnost Agrozet sdělila, že zboží vyzvedával pan F. dne 19. 12. 2016.
8. Správce daně provedl kontrolu některých jízd z knihy jízd v listopadu a prosinci 2016 a zjistil, že kniha neodpovídá skutečnosti. Podle správce daně žalobkyně u několika jízd neprokázala jejich uskutečnění jinak než právě poukazem na knihu jízd. Vyslechnutí svědci neposkytli žádné informace, které by potvrdily oprávněnost jízd v knize jízd. Žalobkyně sice předložila faktury týkající se obchodů, ke kterým mělo být použito předmětné vozidlo, ty však pouze dokládají tvrzenou ekonomickou činnost, nikoliv uskutečnění pracovních cest s předmětným vozidlem Ford. Správce daně nepovažoval svědecké výpovědi svědka L. F. (zaměstnanec žalobkyně od 13. 2. 2017) a J. M. (jednající za

žalobkyni na základě plné moci ze dne 27. 11. 2015) za dostatečně relevantní silné důkazy. Tito svědci se znají od školy. Žalobkyně nijak nevyvrátila tvrzení správce daně, že kniha jízdy byla vyhotovena pouze formálně, aniž by byly jízdy skutečně vykonány.

9. Konkrétně správce daně zpochybnil následující jízdy:

23. 11. 2016 Prachatice – Praha a zpět. Předávací protokol od společnosti Carvision se netýká náradí, ale vozíku. Předávací protokol mohl být vyhotoven zpětně.

28. 11. 2016 Prachatice – Graz a zpět. Předložená faktura neprokazuje jízdu do Graz za účelem předání zboží k opravě.

13. 12. 2016 Prachatice – Praha a zpět. Faktura neprokazuje vyzvednutí zboží v Praze. To dle dodacího listu bylo přepraveno společností UPS.

29. 11. 2016 Prachatice – Praha a zpět. Žalobkyně žádný důkazní prostředek k této jízdě za účelem firemní schůze v sídle firmy nedoložila.

6. 12. 2016 Prachatice – Načeradec a zpět. Faktura za poradenství od ing. M. neprokazuje jednání v Načeradci s ing. M.

28. 12. 2016 Prachatice – Načeradec a zpět. Faktura za poradenství od ing. M. neprokazuje jednání v Načeradci s ing. M.

21. 12. 2016 Prachatice – Praha a zpět. Žalobkyně žádný důkazní prostředek k této jízdě za účelem jednání s advokátní kanceláří nedoložila.

9. 12. 2016 Prachatice – Praha a zpět. Žalobkyně žádný důkazní prostředek k této jízdě za účelem vyzvednutí pošty v kanceláři firmy nedoložila.

19. 12. 2016 Prachatice – Husinec a zpět. Žalobkyně cestu za účelem vyzvednutí zboží neprokázala. Zboží bylo převzato panem Lukášem, který však dle tvrzení žalobkyně vozidlo používal až v roce 2017.

10. Použití vozidla neprokazuje ani doklad o čerpání pohonných hmot. Existují nesrovnalosti ve výpovědích, jak a kdy měly být pohonné hmoty čerpány.
11. K tvrzení, že vozidlo je využíváno zaměstnancem k dopravě k bioplynové stanici při poruše, správce daně uvedl, že jde pouze o nahodilou přepravu osob. K takové činnosti lze s ekonomickým smyslem například využívat vlastní vozidlo řidiče, jak před zakoupením vozidla Ford činil J. M.
12. Svědek F. dne 9. 1. 2018 vypověděl, že vozidlo Ford používá pro cesty do Chrobol. Jedná se o nepřetržitý provoz a on je odpovědný za chod bioplynové stanice. Někdy musí vyjíždět i v noci, když je na stanici závada.
13. Dne 11. 1. 2018 byli vyslechnuti svědci M. N. a J. M., kteří jsou zástupci žalobkyně na základě plné moci. Svědkyně N. sdělila, že vozidlo Ford Mondeo bylo vedeno v obchodním majetku firmy a byla za něj placena silniční daň.
14. Svědek M. vypověděl, že do nástupu zaměstnance F. využíval vozidlo Ford on. Než bylo pořízeno vozidlo Ford, používal k cestám do bioplynové stanice vlastní vozidlo.
15. Správce daně zjistil, že silniční daň za leden až říjen 2017 nebyla vůbec přiznána. K tomu došlo až dodatečným daňovým přiznáním dne 21. 3. 2018.

16. Správce daně následně dne 16. 4. 2018 vydal výše uvedený platební výměr, ve kterém žalobkyni proti jejímu tvrzení uznal nárok na odpočet o 128 766 Kč nižší. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání.
17. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl. Bez vlivu na podstatu rozhodnutí pouze upravil ř. 47 platebního výměru.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rekapituloval výsledky daňové kontroly provedené správcem daně. Ztotožnil se s ním v tom, že žalobkyně neprokázala, že vozidlo Ford používala ke své ekonomické činnosti.
19. Dle žalovaného předložená evidence jízd byla zcela zpochybněna. Kniha jízd nebyla vedena řádně. Není z ní zřejmé, kdo vozidlo řídil, přesné časy uskutečnění jízd a konkrétní účel jízd. Uskutečnění daných jízd nebylo potvrzeno obchodními partnery žalobkyně.
20. Žalovaný zdůraznil, že relevantní je pouze období od 23. 11. 2016 do 2. 1. 2017. K tomuto období se nijak nevyjadřoval svědek F., který se stal zaměstnancem žalobkyně až v únoru 2017. Jeho výpověď je tak určující až pro případnou úpravu odpočtu daně v roce 2017.

II.

Argumentace účastníků

21. Žalobkyně v žalobě vznesla následující žalobní body:
 - 1) Správce daně chybně vyhodnotil, že žalobkyně vozidlo Ford nepoužívá ke své ekonomické činnosti. Žalobkyně to přitom doložila evidencí zaměstnanců, seznamem vozidel v obchodním majetku, svědeckou výpovědí pana M. a F., knihou jízd, daní z příjmu a silniční daní a dalšími důkazy týkajícími se jízd. Žalovaný nezákonným způsobem převrátil břemeno tvrzení a důkazní v neprospěch žalobkyně. V daném řízení nemělo být prokazováno, jak bylo vozidlo užíváno, ale pouze zda bylo řádně pořízeno a zda je žalobkyně jeho vlastníkem.
 - 2) Správce daně postupoval tendenčně. Účelem nebylo zjistit daň ve správné výši, ale zajistit, aby stát nemusel žalobkyni vyplácet vykázaný nadměrný odpočet.
 - 3) Správce daně porušil daňový řád tím, že platební výměr nejdříve doručoval generálnímu zmocněnci žalobkyně a nikoliv zmocněnci pro dané řízení. Tím byla žalobkyně zkrácena o kvalifikovanou právní obranu a o lhůtu k podání odvolání.
22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout. Žalobní námitky považoval za nedůvodné.
23. Dne 16. 6. 2021 se ve věci konalo jednání před soudem, při kterém účastníci setrvali na své argumentaci z písemných podání.

III.

Posouzení žaloby

24. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a

právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).

25. **Ad 1)** Podle § 72 odst. 1 písm. a) ZDPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.
26. Žalobkyně má za to, že u vozidla Ford prokázala splnění podmínek pro odpočet DPH dle § 72 ZDPH. Soud poznamenává, že ohledně prokázání nároku na odpočet DPH existuje bohatá judikatura správních soudů. Z ní lze dovodit následující principy relevantní pro nyní posuzovaný případ.
27. Nárok na odpočet daně je dán jedinečně za podmínky, že plátce přijatá zdanitelná plnění použije v rámci své ekonomické činnosti pro uskutečnění plnění vyjmenovaných v § 72 uvedeného zákona. K tomu, aby daň z přidané hodnoty byla odpočitatelná, musí mít plnění uskutečněná na vstupu přímou a okamžitou spojitost s plněními na výstupu zakládajícími nárok na odpočet. Nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, která zatížila pořízení zboží nebo služeb na vstupu, také předpokládá, že náklady vynaložené na takové pořízení jsou součástí prvků spoluurčující cenu plnění zdanitelných na výstupu, která zakládají nárok na odpočet. Zároveň z této úpravy také vyplývá, že uplatnění nároku na odpočet daně zákon spojuje s okamžikem, který může časově předcházet splnění uvedené podmínky. Uvedená podmínka je formulována slovem "použije", tedy v budoucím čase, a ze sledu ekonomických činností je také logické, že plátce daně zdanitelné plnění nejprve přijme a teprve poté je může použít pro uskutečnění následných plnění. To znamená, že zákon umožňuje uplatnění nároku na odpočet daně (rozumí se možnosti odečíst si daň na vstupu v daňovém priznání) dříve, než dojde k prokázání splnění věcné podmínky pro nárok na odpočet, tj. vůbec ke zjištění oprávněnosti nároku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 9 Afs 86/2013-34).
28. V těchto sporech je často klíčová otázka rozložení důkazního břemene. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Dle § 92 odst. 3 daňového řádu totiž daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Je pak na správci daně, aby dokázal případné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí tyto doklady nevěrohodnými, neúplnými, neprůkaznými nebo nesprávnými. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je opět na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č.j. 5 Afs 188/2004-63; ze dne 30.1.2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119; ze dne 5.10.2016, č.j. 6 Afs 176/2016 – 36; či ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 Afs 382/2017-48, bod 23; ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 Afs 12/2013-30).

29. Přestože je povinností správce daně dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (§ 92 odst. 2 daňového řádu, resp. § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků), není daňové řízení založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (9 Afs 57/2012-26).
30. Co se týče samotného hodnocení důkazů a otázky unesení důkazního břemene, tak podle § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.
31. Hodnocení důkazů podle své úvahy však neznamená libovůli. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud volné hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu je postaveno na vnitřním přesvědčení správce daně, což však v žádném případě neznamená libovůli v jeho postupu, nýbrž přísný logický postup opřený o znalost zákonů a jiných právních předpisů, o všestranné, hluboké a logické zhodnocení jednotlivých důkazů v jejich vzájemných souvislostech, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Afs 64/2013-22). Volné hodnocení důkazů však neznamená ani to, že správce daně může hodnotit důkazy takovým způsobem, který prakticky v důsledku vylučuje, aby účastník řízení unesl své důkazní břemeno.
32. Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že vyžadováním nadměrného důkazního standardu pro prokázání určité skutečnosti může dojít k porušení základních práv účastníka řízení. Podle Ústavního soudu „žádné skutkové okolnosti, které již odezněly, nelze následně, ex post, prokázat s absolutní jistotou. Vždy půjde o otázku určité míry pravděpodobnosti“ (nález sp. zn. I. ÚS 173/13 ze dne 20. 8. 2014 (N 156/74 SbNU 333), bod 30). Městský soud se s tímto názorem ztotožňuje a zdůrazňuje, že správce daně nemůže po daňovém subjektu požadovat takový důkazní standard, který bude nemožné splnit. Správce daně musí rozumně nastavit míru jistoty (pravděpodobnosti) pro unesení důkazního břemeno žalobcem. Dostatečná míra jistoty je dosažena tehdy, pokud důkazy jsou přesvědčivé a dostatečné, aby z nich šlo daný závěr učinit bez vážných pochybností. Nemůže však v žádném případě požadovat jistotu úplnou. Ta je totiž v realitě nedosažitelná (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37).
33. Soud při vědomí právě uvedených principů přezkoumal, zda správní orgány správně žalobkyni nepřiznaly nárok na odpočet DPH za nákup vozidla Ford.
34. V dané věci prvotní důkazní břemeno leželo na žalobkyni. Její povinností bylo prokázat, že nakoupené vozidlo Ford používá ke své ekonomické činnosti. To dokládala knihou jízd, výpověďmi svědků, fakturami a dalšími doklady o proběhlých obchodních transakcích.
35. Žalobkyně doložila, že vozidlo Ford nakoupené v listopadu 2016 bylo součástí obchodního majetku. Zástupce žalobkyně pan M. potvrdil, že jej v daném období využíval pro obstarávání záležitostí společnosti. Žalobkyně předložila knihu jízd. Ta obsahuje přes šedesát jízd v daném období. Většina z nich je jízda z Prachatic (místo pobytu pana M.) do Chrobol (provozovna žalobkyně). Jízdu za účelem nákupu zboží žalobkyně doložila fakturami a dalšími dokumenty o nákupech.

36. Žalobkyně předložila důkazní prostředky, na základě kterých lze dospět k závěru, že v listopadu 2016 nakoupila vozidlo Ford, které bylo nejdříve používáno panem M. a od února 2017 panem F. za účelem obstarávání záležitostí žalobkyně – kontroly bioplynové stanice, nákupy materiálu, jednání. Ekonomická činnost žalobkyně, u které tvrdila používání vozidla Ford, byla prokázána, jak nakonec správce daně uznává (s. 14 zprávy o daňové kontrole). Dle soudu by již bylo nadměrné po žalobkyni vyžadovat, aby předložila důkazy, že každá jednotlivá deklarovaná jízda byla provedena právě vozidlem Ford. Dle soudu je běžné, že vozidlo v majetku obchodní společnosti je používáno za účelem obstarávání záležitostí této společnosti. Dle soudu tedy výše zmíněný požadovaný důkazní standard žalobkyně splnila tím, že používání vozidla Ford bylo potvrzeno výpověďmi pana M. a pana F., které se shodují s dalšími důkazy. Soud nepovažuje za relevantní argumentaci správce daně, že pan M. mohl k cestám do Chrobol nadále používat své soukromé vozidlo. Pokud pan M. do nástupu pana F. byl odpovědný za řádný chod bioplynové stanice nelze po něm rozumět vyžadovat, aby za tímto účelem používal vlastní vozidlo. Naopak, pokud před nákupem vozidla Ford musel používat vlastní vozidlo, činí to nákup nového vozidla žalobkyní plně odůvodnitelným.
37. Soud souhlasí se žalovaným, že kniha jízd nebyla vedena zcela řádně. Neobsahuje například konkrétní časy jízd (ale pouze datum) či jméno řidiče. Nicméně dle soudu pro účely prokázání jízd jsou zaznamenané údaje dostatečné. Je zaznamenáno datum, místo cesty, počet kilometrů, stav tachometru a účel cesty. Není tedy pravdou, jak uvádí žalovaný na s. 9 napadeného rozhodnutí, že kniha neobsahuje konkrétní účel jízdy. Jméno řidiče bylo doplněno svědeckými výpověďmi. Pan M. uvedl, že do nástupu pana F. vozidlo používal on. To odpovídá i skutečnosti, že všechny jízdy mají počátek v Prachaticích, tedy v bydlišti pana M. V nyní posuzovaném případě nejde tedy o situaci, jaká nastala v rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 Afs 8/2007-88, na který poukazuje žalovaný v napadeném rozhodnutí. V tam odkazovaném případě nebyla kniha jízd považována za dostatečně průkaznou, neboť absentovaly u jízd stavy tachometrů a nebyl k žádné jízdě předložen žádný doklad. V nyní posuzovaném případě kniha jízd stavy tachometru obsahuje a žalobkyně doložila důkazní prostředky k jednotlivým jízdám (faktury) a důkazy vyplynuly i z vyhledávací činnosti správce daně (potvrzení oslovených obchodních partnerů – viz níže).
38. Městský soud má tedy z výše uvedených důvodů za to, že žalobkyně své prvotní důkazní břemeno unesla. V takovém případě bylo následně na správci daně, aby vyvrátil věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Otázkou je, zda správce daně prokázal, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“.
39. Správce daně i žalovaný především zpochybnily průkaznost knihy jízd. Podle správních orgánů žalobkyně u několika jízd neprokázala jejich uskutečnění. Konkrétně správce daně zpochybnil následující jízdy:

23. 11. 2016 Prachatice – Praha a zpět. Předávací protokol od společnosti Carvision se netýká náradí, ale vozíku. Předávací protokol mohl být vyhotoven zpětně.

Městský soud však uvádí, že tato jízda správními orgány zpochybněna dostatečně nebyla. Společnost Carvision potvrdila, že zboží daný den u ní v Praze převzal pan M. To se shoduje s výpovědí pana M., že toto vozidlo v danou dobu využíval. Správní spis obsahuje fakturu na prodej dílenského vozíku Evolution a tomu odpovídající předávací protokol.

Z hlediska předmětu dokazování je podstatné, zda pan M. byl v daný den v Praze služebně. Nikoliv případný nesoulad mezi fakturami předloženými společností Carvision a žalobkyní. Přítomnost pana M. v ten den v Praze nebyla vážně a důvodně zpochybněna.

28. 11. 2016 Prachatice – Graz a zpět. Předložená faktura neprokazuje jízdu do Graz za účelem předání zboží k opravě.

Zde správce daně pouze vyjadřuje své domněnky, že zboží nemuselo být zavezeno k opravě do Grazu. Tato otázka však zůstává v rovině domněnky a není podložena.

13. 12. 2016 Prachatice – Praha a zpět. Faktura neprokazuje vyzvednutí zboží v Praze. To dle dodacího listu bylo přepraveno společností UPS.

Zde soud souhlasí se správcem daně, že tato cesta je dostatečně zpochybněna. Dle zjištění správce daně bylo nakoupené zboží odesláno přepravcem UPS a nebylo třeba jej tedy vyzvedávat v Praze. Zároveň objednávka byla učiněna emailem dne 12. 12. 2016. Tímto je zpochybněn deklarovaný účel cesty „nákup náhradních dílů“. K objednávce totiž došlo distančně předchozí den a zboží bylo doručeno službou UPS.

6. 12. 2016 Prachatice – Načeradec a zpět. Faktura za poradenství od ing. M. neprokazuje jednání v Načeradci s ing. M.

28. 12. 2016 Prachatice – Načeradec a zpět. Faktura za poradenství od ing. M. neprokazuje jednání v Načeradci s ing. M.

29. 11. 2016 Prachatice – Praha a zpět. Žalobkyně žádný důkazní prostředek k této jízdě za účelem firemní schůze v sídle firmy nedoložila.

21. 12. 2016 Prachatice – Praha a zpět. Žalobkyně žádný důkazní prostředek k této jízdě za účelem jednání s advokátní kanceláří nedoložila.

9. 12. 2016 Prachatice – Praha a zpět. Žalobkyně žádný důkazní prostředek k této jízdě za účelem vyzvednutí pošty v kanceláři firmy nedoložila.

U výše uvedených cest nedošlo ze strany správních orgánů k relevantnímu zpochybnění. V této fázi bylo důkazní břemeno na správci daně. Ten si tedy nemohl vystačit s tvrzením, že žalobkyně jízdu neprokázala. Soud doplňuje, že například ing. M. má sídlo podnikání v Načeradci. Je tedy naopak přirozené, že jednání s ním probíhalo v Načeradci. Tato skutečnost nebyla nijak správními orgány relevantně zpochybněna.

19. 12. 2016 Prachatice – Husinec a zpět. Žalobkyně cestu za účelem vyzvednutí zboží neprokázala. Zboží bylo převzato panem F., který však dle tvrzení žalobkyně vozidlo používal až v roce 2017.

V tomto případě žalobkyně dokládala spolupráci s panem F. již v období před jeho nástupem do zaměstnaneckého poměru. Spolupráci žalobkyně s panem F. v roce 2016, tedy před vznikem pracovního poměru, žalobkyně doložila rozhodnutím o udělení licence k výrobě elektřiny ze dne 4. 9. 2013, kde je pan F. uveden jako odpovědný zástupce žalobkyně. Nicméně je pravdou, že ani pan M. ani pan F. nevypověděli, že by pan F. vozidlo Ford využíval již před únorem 2017. Využití vozidla pro tuto cestu bylo tedy relevantně správcem daně zpochybněno.

40. Vzhledem k právě uvedenému soud shrnuje, že správce daně vážně a důvodně zpochybnil použití vozidla Ford u dvou jízd. Jedná se však o dvě jízdy z celkem 63. Podle knihy jízd bylo vozidlo používané prakticky denně v období od 23. 11. 2016 do 2. 1. 2017. Dle soudu

na základě zpochybnění těchto dvou jízd nelze dospět k závěru, že kniha jízd byla „zcela zpochybněna“, jak uvádí správní orgány. Naopak kniha jízd jako celek zpochybněna nebyla.

41. Úvahy správce daně ohledně toho, že výkon činnosti v místě sídla firmy v Praze nedává ekonomický smysl, nepovažuje soud za relevantní zpochybnění. V dané věci je faktem, že sídlo společnosti je v Praze. Pan M. i pan F. mají bydliště v jižních Čechách. Není tedy nelogické, že občas musí vykonat cestu do Prahy za účelem nějakého jednání, či vyzvednutí pošty. Otázka, zda takové uspořádání dává ekonomický smysl (žalobkyně argumentuje, proč je pro ni dobré disponovat základním zázemím v Praze) není podstatná. Pro nyní posuzovaný případ je relevantní otázkou pouze, zda pro cesty z Prachatic do Prahy je využíváno vozidlo Ford. Toto však nebylo správcem daně nijak relevantně zpochybněno.
42. Soud uznává, že ve výpovědích osob existují určité nesrovnalosti, na které poukazuje správce daně (např. ohledně skladování nafty či nástupu pana F. – viz s. 15 zprávy o daňové kontrole, či bod 39 napadeného rozhodnutí). Jde však o dílčí nesrovnalosti, které dle soudu lze vysvětlit odstupem času od událostí. Zejména se však netýkají hlavní otázky, zda vozidlo Ford bylo používáno k ekonomické činnosti žalobkyně. Navíc otázku tankování vozidla lze vysvětlit i způsobem, který žalobkyně sama uvádí. Faktury nezachycují jednotlivé dodávky, které mohly být častější a faktura je souhrnná (viz s. 16 zprávy o daňové kontrole).
43. Městský soud tedy shrnuje, že žalobkyně unesla své prvotní důkazní břemeno, že vozidlo Ford používala ke své ekonomické činnosti. Zároveň správní orgány neprokázaly, že o tomto tvrzení existují „vážné a důvodné pochyby“. Pokud tedy správní orgány žalobkyni nepřiznaly nárok na odpočet DPH za nákup vozidla Ford, došlo k porušení § 72 odst. 1 ZDPH. Tato námitka je tedy důvodná.
44. **Ad 2)** Městský soud v předchozím žalobním bodě dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud rozhodl, že žalobkyně neprokázala používání vozidla Ford ke své ekonomické činnosti. Městský soud však v postupu žalovaného ani správce daně neshledal žádné tendenční jednání. Správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, pokud se zabývaly otázkou, zda vozidlo Ford žalobkyně používá pro své ekonomické činnosti. Pouze u takových výdajů lze totiž v souladu s § 72 odst. 1 ZDPH uplatnit odpočet daně na vstupu.
45. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem. Městský soud se s nimi pouze liší v hodnocení, zda relevantním způsobem zpochybnily průkaznost důkazních prostředků předložených žalobkyní, či zda žalobkyně unesla své prvotní důkazní břemeno. Souhlasí však s nimi v tom, že to je žalobkyně, která má povinnost prokázat správnost svých daňových tvrzení.
46. Tato námitka je tedy nedůvodná.
47. **Ad 3)** Platební výměr byl zaslán zástupci žalobkyně s generální plnou mocí dne 17. 4. 2018. V ten samý den žalobkyně odeslala dodatečné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období listopad 2016 (bez vlivu na výši daňové povinnosti). Správce daně dne 24. 4. 2018 odeslal platební výměr zástupkyni žalobkyně pro dané řízení.

48. Správce daně podání žalobkyně ze dne 17. 4. 2018 kvalifikoval jako odvolání. Dne 27. 4. 2018 správce daně žalobkyni vyzval k odstranění vad odvolání. Žalobkyně zaslala žalovanému odvolání dne 14. 5. 2018. Dne 16. 5. 2018 jej doplnila.
49. Žalovaný v napadeném rozhodnutí se vypořádal s námitkami žalobkyně uvedenými jak v dokumentu ze dne 17. 4. 2018, tak v odvolání ze dne 14. 5. 2018 a 16. 5. 2018.
50. Vzhledem k právě uvedenému městský soud dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla postupem správních orgánů jakkoliv zkrácena na svých právech. Její podání, které sama označuje za odvolání, byly přijaty žalovaným, který se s nimi v napadeném rozhodnutí vypořádal. Žalobkyně nakonec nijak konkrétně nenamítá, jak měla být postupem správních orgánů zkrácena na svých právech. Pouze touto námitkou dokládá, dle jejího názoru, tendenční jednání správce daně. To však soud výše neshledal.
51. Tato námitka není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

52. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V novém řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).
53. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a proto jí přísluší náhrada nákladů řízení proti žalovanému.
54. Náhradu nákladů řízení proto představuje žalobkyní zaplacený soudní poplatek z podané žaloby 3 000 Kč. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta. Konkrétně soud přiznal náhradu za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání) po 3 100 Kč společně s režijními paušály po 300 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Celkem je tedy žalovaný povinen k náhradě nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, včetně DPH, a to k rukám právního zástupce žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. června 2021

JUDr. Karla C h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu